

GNI
t Francu
włożyć ręce do
i nie odnieść
apieli żadnego
doznać bólu
podobnie jak
nie Andreu
anie takiej w
ności.
ymment zgodz
secczki nalano
y zapał plyn
mut skupiał ca
z wahaniami
ciąg 30 sekund
ódczesny akrob
reszcie ręce z
zbadali ją dok
szemu zdziwien
śladu obrażeń
ród obecnych
żni niedowiar
że Andreu
emicznymi plyn
przed wpłyn
o, że plynem
Dichlorid-Flu
Andreu wraz z
zaprzeczył tym
się wkrótce na
entu. przytem
nie pod kontrol
ciekawa. że o
aki Huma. będą
pirytystycznym
chwili włoży
cz obawy jej

Katastrofa lotnicza w Anglii.

Felton Vesey Holt

dowódcy angielskich sił powietrznych w katastrofie lotniczej w Sussex.

Zuszwisko państwa przegięp skazany na 5 lat więzienia.

rodni, których
emii asekuracji
zszersze kregi.
dotychczas spo
wien parzytani
r. Człowiek ten
600 tysięcy
stepnie połowy
pociąg w ten
ięty mu lewą
ię się do Towar
tytułacja fa, są
ymienia z nie
ypłacała mu po

byłoby w porządku
policii jak
nie umysłowo

resztowano. Wó
denuncjacji
podobne przes
dł sobie pale
działu kolejow
ei premie wys
anków oszkodo

Płotki podwyższe komornego.

resztowano. Wó
denuncjacji
podobne przes
dł sobie pale
działu kolejow
ei premie wys
anków oszkodo

byłoby w porządku
policii jak
nie umysłowo

resztowano. Wó
denuncjacji
podobne przes
dł sobie pale
działu kolejow
ei premie wys
anków oszkodo

byłoby w porządku
policii jak
nie umysłowo

resztowano. Wó
denuncjacji
podobne przes
dł sobie pale
działu kolejow
ei premie wys
anków oszkodo

byłoby w porządku
policii jak
nie umysłowo

resztowano. Wó
denuncjacji
podobne przes
dł sobie pale
działu kolejow
ei premie wys
anków oszkodo

byłoby w porządku
policii jak
nie umysłowo

resztowano. Wó
denuncjacji
podobne przes
dł sobie pale
działu kolejow
ei premie wys
anków oszkodo

byłoby w porządku
policii jak
nie umysłowo

resztowano. Wó
denuncjacji
podobne przes
dł sobie pale
działu kolejow
ei premie wys
anków oszkodo

byłoby w porządku
policii jak
nie umysłowo

resztowano. Wó
denuncjacji
podobne przes
dł sobie pale
działu kolejow
ei premie wys
anków oszkodo

byłoby w porządku
policii jak
nie umysłowo

resztowano. Wó
denuncjacji
podobne przes
dł sobie pale
działu kolejow
ei premie wys
anków oszkodo

Rok VII, Nr 113.

Łódź, Niedziela 26 kwietnia 1931r.

Marsz. Sejmu Świtalski nie przeraził się pięści komunisty.

Wrzawa na wczorajszym posiedzeniu Sejmu.

Wniosek o wyrażenie votum nieufności rządowi upadł.

Warszawa, 26.4. (Od wł. kor.) — Wczorajsze posiedzenie Sejmu, którego porządek dzienny wypełniał wniosek Klubu Narodowego o votum nieufności dla rządu, ściągnięto na galerję wielką ilość słuchaczy. Obrady rozpoczęto o godzinie 11 min. 20. Wniosek o votum nieufności złożony formalnie przez Klub Narodowy stał się faktycznie wnioskiem całej opozycji, o czym świadczy fakt, że do głosu w dyskusji zapisał się dla jego poparcia i u-motywowania przedstawiciele PPS, Str. Ludowej, Ch. D., NPR.

a nawet komunistę Rożek. Przeciwnikowi wniosku mieli przemawiać posłowie z klubu BB, których głównym mówcą miał być wicemarszałek Sejmu pos. Car. Zdawało się na początku posiedzenia, że dyskusja przybierze szersze rozmiary, że będą poruszone zagadnienia gospodarcze i finansowe i posiedzenie potrwa kilka godzin. Stało się jednak inaczej. Obrady otworzył marszałek Świtalski punktualnie o godzinie 11 minut 30 udzielając głosu prezesowi Klubu Narodowego posłowi Rybarskiemu.

WYWODY POSŁA RYBARSKIEGO. Przemówienie posła Rybarskiego trwało trzy kwadranse i zawierało szerokie uzasadnienie wniosku o votum nieufności. Posł Rybarski twierdził, iż wniosek o ustąpienie rządu postawiony został z dwóch powodów:

jako reakcja przeciw złamaniu konstytucji przez ograniczenie pracy Sejmu do jednej tylko sprawy i jako chęć zwrócenia uwagi społeczeństwa na położenie państwa i działalność rządu.

Konstytucja w art. 10 stanowi, że inicjatywa należy do rządu i Sejmu bez różnicy na jakiej sesji. Artykuł 12 głosi, że wnioski poselskie przechodzą do następnej sesji znowu nie różniąc się zwyczajnej od nadzwyczajnej.

POLEMIKA. Nie było praktycznego powodu ograniczania prawa Sejmu, chodziło zaś tylko o urzeczywistnienie nowego ustroju drogą faktu, o przekształcenie obowiązującego prawa dowolną interpretacją. Ta reforma konstytucji zdaniem mówcy zastępuje prawo pisane.

prawem życia i sprowadza się do panowania siły nad prawem. Niezdolność metod dyktator-

skich wprowadzenia całego ustroju jest zjawiskiem powszechnym. Ze system jest... Posł Wiślicki (BB) z miejsca: — Lepsi od poprzedniego... Posł Rybarski: — Pan jest zawsze zadowolony z każdego ustroju, bo przy każdym ustroju jest pan u ministra skarbu w przedpokoju. Niech się pan wprawy oczyści z zarzutów w „Naszym Przeglądzie” w sprawie interwencji poselskiej. Zachowuje się pan tak, jakby pan urządził conajmniej dwa zamachy na Skalonę.

Dalej posł Rybarski domaga się, ażeby Sejm był czynny, bo konieczna jest reforma ustawodawstwa gospodarczego skarbowego i administracyjnego.

Posł Miedziński z miejsca: — Grab skiemu dawałicie pełnomocnictwa w ciężkiej sytuacji...

Posł Rybarski zakończył swoje przemówienie oświadczeniem, że wie wprawdzie, iż wniosek jego klubu został nie odrzucony, ale i tak zaufanie do rządu słabnie w społeczeństwie.

OŚWIADCZENIE WICEMARSZAŁKA CARA. Do pojedynku z posłem Rybarskim stanął z ramienia BBWR wicemarszałek Sejmu Car. Przemówienie jego nie było obroną, lecz oskarżeniem.

Wicemarszałek Car: — Zdawałoby się, że z chwilą, kiedy Sejm po przerwie zbiera się w celu obrad nad sprawą ściśle określoną w orędziu Prezydenta Rze czypospolitej, to zajmie się tą sprawą z całą gorliwością, bo przecież przedmiot ten ma charakter gospodarczy i społeczny. Wład dla opozycji i szczególnie dla lewicy powinien być bardzo dogodny.

Następnie wicemarszałek Car przechodzi do złożonych wniosków o votum nieufności i zapytuje czy nie jest wnioskiem dywersyjnym, ten wniosek, który wzywa rząd do przedłożenia niezwłocznego środków zaradczych przeciwko kryzysowi gospodarczemu. Mówca przypomina posłom opozycyjnym, że w zeszłym roku, gdy rządziła w Sejmie opozycja, zwołowała sesję nadzwyczajną, zrobiła to samo, bo w swoich motywach wymieniła cały szereg spraw

WNIOSEK KLUBU BB. — Stworzyliście precedens — oświadcza pan Car — my nie jesteśmy zachłani i tylko kontynuujemy waszą praktykę. (Okłaski na ławach BB.)

Kończąc, wicemarszałek Car postawił wniosek formalny o przejście do porządku dziennego nad wnioskiem żądającym ustąpienia Rady Ministrów. Przeciwnik temu wnioskowi przemawiał posł Strofski. W głosowaniu wniosek posła Car został przyjęty.

W ten sposób dyskusja, po której tyle sobie opozycja obiecywała, została wyczerpana.

PIĘŚĆ KOMUNISTY. Gdy poseł Kornecki zaczął odczytywać interpelację przed ławą socjalistyczną wysunął się komunistę Rożek i począł głośno wykrzykiwać, groząc pięścią

w stronę marszałka Sejmu. Marszałek Świtalski kilkakrotnie dzwonił i zwracaniem mu uwagi wzywał posła Rożka do porządku. To jednak nie poskutkowało. Wobec tego marsz. Świtalski stawia formalny wniosek o wykluczenie pos. Rożka na przeciąg miesiąca, co zostaje przyjęte.

INTERWENCJA STRAŻY MARSZAŁKOWSKIEJ. Pos. Rożek w dalszym ciągu odmawia wyjścia z sali. Marszałek Sejmu zadzwonił na straż marszałkowską, która usiłuje pod ręce opornego krzykacza wyprowadzić. Ponieważ okazało się, że i ta siła nie wystarcza, weszło jeszcze trzech innych członków straży, którzy na rękach wynieśli posła Rożka. Gdy Rożek próbował bronić się, chwytając rękami ławek, upadł na podłogę. Dalszy ciąg wyzysku posła Rożek dokonczył już w kuliurach.

Następnie wybuchła silna wrzawa między klubem BB a Klubem Narodowym. Podczas tej wrzawy szczególnie podniecił się poseł Wiślicki, za co marszałek Sejmu przywołał go do porządku i zapisał do protokołu.

Na tem obrady o godzinie 1 zostały zakończono.

Marszałek Świtalski zapowiedział, iż w razie jakiegokolwiek zmian w umowie pożyczkowej poprzedzonych przez Senat będzie jeszcze zwołane posiedzenie Sejmu. O terminie tego posiedzenia posłowie zostaną zawiadomieni. W godzinach wieczornych część posłów opuściła Warszawę.

SPRAWA ZARZUTÓW. Wskutek zarzutów postawionych posłowi Wiślickiemu przez posła Rybarskiego pos. Wiślicki zwrócił się do marszałka Świtalskiego o skierowanie sprawy do sądu marszałkowskiego.

Wielka afera cukrowa.

Kupiec na wiadomość o wykryciu oszustw zmarł na atak serca.

Straty skarbu wynoszą ćwierć miliona złotych.

Łódź, 26 kwietnia. W dniu wczorajszym władze śledcze w Łodzi ujawniły wielką afere cukrową, która naraziła Bank Cukrownictwa na

ćwierć miliona złotych strat. Szczegóły afery tej przedstawiają się następująco: W czasie przeprowadzania przez Ministerstwo Komunikacji lustracji stacji towarowych w obrębie województwa łódzkiego, ujawniono wielkie nadużycia cukrowe popełnione przez znanego kupca ze Zduńskiej Woli Mordkę Dawida Szpiro.

Szpiro posiadał dobrze skonstruowany aparat pomocniczy, w skład którego wchodził również i urzędnicy kolejowi. Oczekiwanie manipulacje Szpiro polegały na zamawianiu większych transportów cukru loco stacja Zduńska - Wola. Dla prowadzenia podobnego handlu potrzebny był

wiekszy kapitał, którego, niestety, Szpiro nie posiadał. — Bedac jednak w porozumieniu z funkcyj-

narzuszami kolejowymi fałszował ceduły Banku Cukrownictwa na odpisach frachtów i odbierał cukier i rozsyłał go wprost do swych odbiorców, zaś po zainkasowaniu należności wpłacał pieniądze do Banku Cukrownictwa, przyczem prawdziwym już frachtem zastępował fałszowane kwity.

W podobny sposób Szpiro zyskiwał kredyty na kilkunastowagonowe transporty cukru, wartości nawet pół mil. zł. Na tranzakcjach podobnych zarabiał również grubo wtajemniczeni w afere urzędnicy kolejowi. Afere ujawniono dzięki spostrzeżeniu jednego z urzędników komisji lustracyjnej. Urzędnik ów zauważył fałszowaną adnotację na frachcie odbiorczym. Na wieść o wykryciu nadużyć Szpiro

dotarł ataku sercowego i mimo natychmiastowej pomocy lekarskiej zmarł, nie odzyskawszy przytomności. Przeprowadzona rewizja ksiąg oraz wszelkich papierów ustaliła, że na-

dużycia te były popełniane od trzech lat zgorą. W chwili ujawnienia machinacji Bankowi Cukrownictwa brakowało należności za 12 wagonów cukru wartości 250 tys. złotych.

Władze śledcze, którym przekazano prowadzenie sprawy, zakwestjonowały majątek Szpiro składający się z kilku posesyj i majątku ziemskiego wartości pół miliona złotych.

W wyniku przeprowadzonego śledztwa aresztowano kilka osób wśród mieszkańców Zduńskiej Woli zaangażowanych w afere oraz kilku funkcjonariuszy kolejowych, między którymi znajduje się również pewien kasjer kolejowy ze Zduńskiej Woli. Jak się okazuje w kręgu afery zmarłego Szpiro znajduje się również Łódź, gdzie Szpiro jeśli nie posiadał współników, to hurtownikom cukru wyrabiał ceduły fałszowane, pobierając za to oczywiście grubą prowizję.

Ceny ogłoszeń:
Przed tekstem t. 1. i-a strona 40 gr.
za w. m/m 1 lam. strona 5 lam.; w.
skicie 40 gr.; nekrologi 25 gr.; swy-
teżajne 15 gr.; strona 10 lamów. dro-
bne 12 gr. za wyraz dla poszukują-
cych pracy 10 gr.; najmniejsze ogło-
szenie 1.20 zł.; dla bezrobotn. 1 zł.
Ogłoszenia dwukolorowe o 50 proc.
drożej; ogłoszenia zagraniczne i
trójkolorowe o 100 proc. drożej.
Za termin druku administracja nie
odpowiada. — P. K. O. Nr. 68999.

SREBRNE GODY.

W dniu wczorajszym obchodził swe srebrne gody zasłużony dyrektor Urzędu Pocztowego w Łodzi, p. Jan Mikulski. Z okazji tej w kościele św. Krzyża odprawione zostało nabożeństwo, w czasie którego ks. oficjał dr. Bączek udzielił czelgodnej parze błogosławieństwa.

Samobójstwo przemysłowca w pociągu.

Przykry widok w przedziale. Łowicz, 26.4. Pasażerowie jednego z wagonów pociągu Nr. 44, zdążającego z Gdyni do Warszawy, zaalarmowani zostali

hukiem wystrzału. Gdy pociąg zatrzymał się na stacji Jackowice, kilku pasażerów i konduktora wbiegli do przedziału, skąd huk dochodził. Na poduszkach splamionych krwią, leżał nieznany pasażer, ze straszliwie poszarpaną twarzą. Jeden z lekarzy, jadących w pociągu udzielił ranemu pomocy, poczem przewieziono go do szpitala św. Tadeusza w Łowiczu.

Dochodzenie ustaliło, że desperatem był 31-letni Florian Zenkier, przemysłowiec ze Świdcia

na Pomorzu. Stan Zenkiera, który strze lił sobie w usta jest bardzo ciężki.

Debut córki Carusa.

11-letnia Gloria Caruso, córka słynnego tenora, wystąpiła po raz pierwszy przed radem. Do chód roczny dziesięć złotych.

Przed sesją genewską

generalny sekretarz Ligi Narodów spotkał się z min. Curtusem, celem omówienia programu najbliższej sesji Ligi Narodów, która jak wiadomo ma się zająć sprawą unii celnej niemiecko-austrjackiej.

Nazwiska osób aresztowanych w związku z ujawnioną aferą cukrową trzy mane są narazie w ścisłej tajemnicy.

Dalsze śledztwo trwa przyczem spodziewać się należy dalszych aresztowań. Wszystkich zatrzymanych przewieziono do więzienia śledczego w Łodzi.

INFANTKA IZABELLA

Infanta Izabella, tak się przejeżdża przez Paryż.

Efekt dziesięcioletniej pracy. Nowe wykopaliska w pobliżu Rzymu. Cmentarz Isola Sacra.

Rzym, w kwietniu.

Bil piękny poranek kwietniowy, praw-
nie wiosenny, gdy samochód nasz prze-
szedł przez Portuense skierował się na via Aure-
lię, następnie na drogę do Ostia. Droga
jest tak równa, że nawet zupełnie nie-
znający automobilistów odbyć ją mogą bez
trudności. Za starożytnym Ostia skręciliśmy
w prawo, mijając
potężny zamek warowny
na Rove i skierowaliśmy się do celu
wycieczki — Isola Sacra, odgródzo-
niona Tybrum od Porto, starożytnej
Rzymu.

W ciągu pół godziny, po przebyciu że-
nego mostu nad odnogą Tybru, przeje-
chaliśmy w poprzek wyspę przez kwitnące
zielone pola i dostaliśmy się na naj-
bardziej wysunięty jej punkt nad morzem,
gdzie wznosi się
gigantyczna latarnia morska.
W otworze z olbrzym. kwadratowych
kamieni, wstrzymuje pochód
płynące wody i sady które ongi zna-
ły się na wyspie, zostały całkowicie
zasypane przy wtargnięciu na wyspę bar-
dziej najeżdźców w czasie upadku
Rzymu. Od tamtej pory wyspa z nie-
mymi swymi strumykami i mokradłami
stała się najmniej zdrowotną częścią prowin-
cjalną — siedlisko i gniazdo ma-
luczy.

W roku 1885 rząd włoski zajął się
odkryciem i osuszeniem tej miejsc-
ości. Do roku 1920 jednakże pochodzenie
wyspy — Isola Sacra (święta wy-
sypiska) — nie było wiadome. Nazwę
pochodziła od donio-
wego rzymskiego cmentarza,
który w ostatnich czasach,
oddała została dla użytku i
organizacji żoł-
nierskich, która tutaj przeprowadza
złoty wiek w ciągu dziesięciu
lat. Na miejscu dawniejszych mokra-
dów porośniętych zarostami i kwia-
tami, znajdują się dziś pola upraw-
ne, sady, szkółki drzew owoc-
nych i urządzenia wodociągowe.
Przekopaniu piasków wóbrzeża
tam i ówdzie na mury i kome-
naty. Kierownik prac wykopalisko-
wych, który o tem poinformo-
wał, stwierdził wkrótce, że są to
również rzymskie grobowce.

W odkryciu całe cmentarzysko.
W odkryciu, wybrukowaną nierówne-
mienną, szliśmy w tem miejscu u-
życiu wadliwych grobowców, posiadających
podobieństwo do szeregu domów.
Wielkie budynki kamienne z da-
stycznymi, architektonicznie pięk-
nymi marmurowymi tablicami nad
grobowcami, a spotykamy także „ro-
zety”, które jak wnioskować stąd nale-
żało być w drugim i trzecim
wieku. Na Nar. Chr.

W odkryciu grobowców ozd-
żonych konserwowanymi freskami,
grobowiec posiada podziemię,
które sarkofag. Wydocho do ziemi wie-
dział z rzeźbionych sarkofagów, które
zawierają cmentarzyska podzi-
emne. W odkryciu tego rzymskiego cmentarza

zaniem kierownika prac wykopaliskowych
w Ostia, stanowi jedno z najciekawszych
odkryć wykopaliskowych lat ostatnich, do-
tąd bowiem znajdowano tylko cmentarze
etruskie, zaś grobowce rzymskie spotyka-
ło się bardzo rzadko, na szlakach pochod-
nych wojsk, przyczem były to zawsze pom-
niki wybitniejszych Rzymian.

Cmentarz na Isola Sacra natomiast jest
miejscem wiecznego spoczynku mieszczan
z Fiumicino i Porto,
stanu średniego i biedaków.

Tym ostatnim oczywiście nie wznoszono
pomników, a miejsce mogiły oznaczano gru-
pą kolisto ustawionych urn glinianych.
Urnę mieściły jado i napoje, by zmarlemu
niczego nie zbrakło. Pomniki, rozmieszczo-
ne niekiedy na odległość kilometra, świad-
czą, że cmentarz na Isola Sacra, ciągnął się

na znacznej przestrzeni. Zachowanie się
rzymskiego cmentarza w tak nienaruszo-
nym stanie zawdzięcza się głównie ochron-
nym pokładom piasku morskiego, który po
zniszczeniu starożytnej przystani Porto, za-
sypał wyspę.

Samochód nasz czekał na skrócie polnej
drogi. W ciągu dziesięciu minut odbyliśmy
daleką drogę powrotną drogą do Ostia.
Wzdłuż drogi kwitły rozmaryny i oliwnia-
ły czy kwiaty gajeczników, tak zw. drzew
judaszowych (cercis siliquastrum). Była
już blisko druga, gdy zbliżyliśmy się do
domu drogowego w Ostia, gdzie na plaży
w słońcu już spoczywali

nieliczni kuracjusze,
jakkolwiek słońce nie przygrzewa jeszcze
po letniemu.

Gom.

Nowa Japonia.

Promenada uliczna w Tokio. Młode Japonki rywalizują ze swymi europejskimi siostrzycami.

Berlin ma się stać najcichszym miastem w Europie.

Policia berlińska wyprzedziła im-
wielkie miasta, organizując energiczną
walkę z hałasem ulicznym, który przez
wielu lekarzy uważany jest za przy-
czynę rozmaitych chorób. Specjalni wy-
wiadowcy przy pomocy rejestrujących
aparatury nasłuchują w ulicach miasta,
celem odkrycia źródeł

zbyt głośnych hałasów.
Kierowcy samochodów, rowerzyści
i motorowi tramwajowcy, którzy dają
zbyt głośne i zbyt częste sygnały, pod-
legają karom administracyjnym. Wsze-
kie orkiestry uliczne i produkcje muzy-
czne na ulicy są zakazane, zarówno jak
głośniki. Trudniejszą sprawą jest z
głośnikami i pafetami, wewnątrz do-
mów, one bowiem w ciągu dnia nie pod-

legają zakazowi. Niezadowoleni z nich
muzyki sąsiadzi muszą, wnieść skargę
do najbliższego posterunku policji, któ-
ry każdą poszczególną sprawę
rozpatruje indywidualnie.

W dzielnicach winowych wydano
zarządzenia w celu ukłócenia hałasu,
sprawianego przez psów. Każdy właściciel
musi psa swego w noży umieścić
tak, by szczekał, a nie przeszkadzał
sąsiadom.

Wszystkim tym zarządzeniom
Berlin ma się stać najcichszym miastem
na świecie. Nawet tramwaje pociągają
się tu niemal bezszelestnie dzięki smar-
owaniu szyn i odpowiedniemu nastawie-
niu osi wozów

Rozrzuć syn hrabiego. Przykra niespodzianka.

Ciekawa idylla miłosna, która przed
pół rokiem obudziła wielką sensację w
Wiedniu, a której nici sięgnęły aż do bry-
tyjskiej Afryki wschodniej, ma się obec-
nie tragicznie zakończyć orzeczeniem
sądownym. Mianowicie hr. Ottokar Czernin,
były minister austriacki zwrócił się do
władz sądowych, aby uznały nieważ-
nym małżeństwo jego syna Ferdynanda
z Janiną Czernin, urodzoną Hasselrieder.

29 listopada 1930 r. dowiedział się o
hr. Ottokar Czernin ku swemu wielkie-
mu zdziwieniu, że poprzedniego dnia syn
jego Ferdynand poślubił pannę Janinę
Hasselrieder w kościele św. Józefa w
Wiedniu. Hr. Czernin nie mógł już w tej
sprawie syna swego zainterpelować, —
gdyż natychmiast po ślubie młoda para
wyjechała do brytyjskiej Afryki wscho-
dniej.

Szczęście małżeńskie młodej pary

nie trwało jednak długo.

Już po dwóch miesiącach zachorowała
Janina ciężko, a mąż jej zdał sobie spra-
wę, że tylko natychmiastowy powrót do
europejskiego klimatu może ją ocalić. Za-
lecił więc młoda hrabina przybyła
do Wiednia, gdy spotkała ją tutaj

przykra niespodzianka.
W hotelu, w którym mieszkała doro-
czono jej skargę hr. Ottokara Czernina
przeciw jej mężowi w sprawie unieważ-
nienia małżeństwa. Ze skargi tej dopier-
dowiedziała się biedna kobieta, że mąż
jej oddawał z powodu rozrzućności znaj-
duje się pod kuratelą, o czym nie miała
pojęcia.

Ciekawa ta sprawa rozeszła się w
Wiedniu szerokim echem, a epilog jej
oczekiwany jest z ogromnym zaintereso-
waniem.

GŁOS Z NIEBA. Świetny wynalazek lotnika.

O dziesięciu milionach mieszkańców
Nowego Jorku mówią zazwyczaj, że są
to ludzie bez nerwów, którym nie już,
zwłaszcza w dziedzinie techniki, nie
jest w stanie zamponować.

Tymczasem przed paroma dniami
nawet przechodnie ulicy nowojorskiej
były wzburzone.

Bo oto w samo południe włosen-
go słonecznego dnia przemówił do nich
głos z nieba.

Z małego samolotu, unoszącego się
nad ulicą, zabrzmiło wyraźnie i do-
rośnie przemówienie. Dziwne było to,
że głos mówcy unoszącego się pod
chmurami nie zagłuszał huk motoru, ani
głęboki hałas nowojorskiej ulicy. Jak-

że się to działo? O tem właśnie mówił
podobny mówca.

Ogłaszał on wszem wobec, że sko-

struował
mikrofon o takiej mocy,
z słowa przezeń wypowiedziane zagłu-
szają nawet najścisłe hałasy.

Głos słyhać nie tylko z góry na dół,
ale także na olbrzymią odległość.

Istotnie, po chwili lotnik wzbił się w
górze tak wysoko, że samolot robił wra-
żenie maleńkiego punkciku, a głos dola-
tywał całkiem wyraźnie do uszu prze-
chodniów.

Oczywiście, wynalazek ten dokona
przezwrotu w komunikacji lotniczej, któ-
rej pasażerowie są dotychczas niemi
jak ryby.

ZWIĄZEK TRĘDOWATYCH ŻEBRAKÓW. Postrach kupców.

O zdziwiałych bandach żebraczych,
które jako jeden z rezultatów „błogosła-
wionych rządów sowieckich, poraziły ca-
łą Rosję niby kłeska plądowego robact-
wa, pisali już bardzo wiele ci wszyscy,
co mieli okazję zwiedzenia dzisiejszej Ro-
sj. Ostatnio jeden z badaczy kreślił cie-
kawo obraz tych stosunków panujących
w Kałganie, głównem mieście bolszewic-
kiej Mongolji. Żebracy tego starego mon-
golskiego handlowego centrum są połą-
czeni w jedną ścisłą i surową organizację
rozporządzającą nawet kasą zapomogo-
wą dla bezrobotnych członków tego sto-
warzyszenia. Organizacja ta

budzi postrach
nie tylko wśród zamieszkałych w Kałga-
nie Europejczyków, ale obawiają jej się
jak ognia wszyscy kupcy i zamożniejsi
mieszkańcy tego miasta. Żebracy Kałga-
nu i jego okolic mieszka w starej, napół
rozwalonej warowni poza rogatkami miej-
skimi i osławione to miejsce budzi taki
postrach wśród miejscowej ludności, że
najbardziej niebezpiecznym okraża je z daleka
i nie odważy się wieczorem podejść do

blużej. Za nadejściem nocy wszyscy że-
bracy ściągają do zamku i zdają szczegó-
łowy rachunek swemu „królowi” i wład-
cy z zysków. Wszyscy oddają mu co do
groza wybrane pieniądze i nikt nie o-
smieł się zataić coś ze swego zarobku.
Przed udaniem się na spoczynek „król”
jest informowany o wszystkich zdarze-
niach ubiegłego dnia. I biada kupcowi,
co w twarości swego serca

odmówił lekkożylnie jałmużny
któremuś z żebraków. Czekają go straszli-
wa zemsta. Zdarza się często, że na dru-
gi, trzeci dzień na progu domostwa znaj-
dzą się podroczony trup żebraka, na ce-
le którego widnieją straszliwe piętno za-
razy czy trądu. Tego rodzaju zemsty oba-
wia się najbardziej kupiec kałgański i do
mu jego od tej chwili unikają jak zakaza-
nego. Czerwony kogut, rabunek, zbrod-
nia były niejednokrotnie znakiem zemsty
za odmówioną jałmużnę to też mongolscy
kupcy z całą uległością wolą płacić sta-
ły miesięczny haracz, nakładany na nich
niby podatek przez króla kałgańskiego że-
braków.

JEAN DE LA HIRE

44)

POTĘPIENIEC

POWIEŚĆ.

PRZEKŁAD AUTORYZOWANY ZOFII PIASECKIEJ-KALICKIEJ

— Nie przeszkadza nam w niczem, ale
też i nie pomaga — rzekł Saint-Clair do to-
warzyszki, gdy zebrał się na posilek w re-
fektarzu.

Nurkowie na Gorgonie wiedli wygodny
i próżniaczy tryb życia. Poza codzienną go-
dziną ćwiczeń w skałach i godziny in-
spekcji zewnętrznej skorupy Gorgony, w
ciągu całego dnia nie mieli nic więcej do
roboty, jak tylko utrzymywać skałandry,
broń i narzędzia w należytym porządku.
Godzinę w południe i wieczorem spędzali
w refektarzu. W sali wypoczynkowej za-
bawiali się w dowolne na Gorgonie gry.
Idąc za radą Ruryka, Saint-Clair popro-
sił bosmana o pozwolenie zwiedzenia wy-
sypy.

Regulamin pozwala na to. A kto was
będzie oprowadzał?
— Kto nas będzie oprowadzał? — po-
wodził pytanie Kellner.

— Chodźmy kolezdy — rzekł wszyscy
jesteście z Hamburga?
— Tak odpowiedział Saint-Clair.

— Nie znamy innego języka — zapew-
nił Saint-Clair.
— To dziwne. Hamburg jest kosmopo-
litycznym miastem i prawie każdy jest tam
poliglotą.

Wyszli z koszar.
— Wielka szkoda, że los padł na tego
młodego chłopca — szepnął Sowiooki do u-
cha Soce.

— Tak, ale cóż...
— Zresztą wszystko jedno, ten czy in-
ny. Czy sprzycka gotowa...
— Tak jest...
— A więc uwaga...
Spisownicy udawali, że zwiedzają wy-
sypę z wielkim zainteresowaniem, lecz pra-
gnęli dostać się jak najprędzej w obrot aparat-
amentów Mezarka, który właśnie teraz, jak
ich poinformował Ruryk, był sam i od-
poczywał po obiedzie.

Wreszcie po załatwieniu się z konwoju-
jącym nurkiem i strażnikiem, stojącym na
warcie, i po przejściu kilkorga drzwi, Ru-
ryk podniósł ciężką portierę i spiskowcy
znalazli się w sanktuarium Mezarka.

Profesor leżał wygodnie w fotelu z fajką
w ręku i z nogami na stole.

— Ach! — zawołał Saint-Clair, wpada-
jąc jak burza z towarzyszącymi do pokoju.

Niespodzianie zaskoczony tem najściem
Mezarek nie poruszył się, nie krzyknął.
Dał się spokojnie skrępować, zakneblować
sobie usta i przywiązać do ciężkiego fotelu.

— Nareszcie — odetchnął Saint-Clair,
całą siłą woli opanowując pragnienie na
tychmiastowego podążenia do Sylwji.

— Nie, nie, — powiedział sobie —
wpierw muszę zwyciężyć moralnie tego
człowieka i dlatego darować mu nie tylko
życie, ale i zapewnić, że zwróć mu swobo-
dę działania... Panie profesorze — rzekł

— cieszę się, że pan mnie poznaje, gdyż ma-
my ze sobą do pomówienia. Zdejmę panu
knebel, ale uprzedzam, że jeśli pan krzyk-
nie, Witto i Soce zabiją pana natychmiast.

Na skinienie Sowiookiego Witto i Soce
z rewolwerami w rękach stanęli po obu
stronach fotelu. Ruryk rozwiązał dużą i gru-
bą chustkę, kneblującą usta Mezarka, po-
czem cofnął się i również z pistoletem w
dłoni stanął w drzwiach laboratorium.

Saint-Clair usiadł na stole, na którym
przed chwilą spoczywały nogi Mezarka.

Profesor przykniął na chwilę powieki, po-
czem popatrzył Saint-Clairowi w oczy. Po
minucie ciężkiego milczenia przemówił:

W jaki sposób dostał się pan tutaj?

W charakterze jednego z czterech nur-

ków z Hamburga — lakonicznie odparł za-
gadnięty.

— Rozumiem czyn ten jest godnym cze-
bie. Powinno być to przewidzieć... P-
pełniłem błąd, nie przewidując takiego zu-
chwalstwa. Lekcja przychodzi zbyt późno,
lecz o ile żyć będę, wyciągnę z niej pewne
korzyści... Każ mi odwiązać, Saint-Clair.

— Co to, to oie — zaprotestował ze
śmiechem Sowiooki. — Nie odwiążę pana
gdyż znam dobrze twoją chytryść i pod-
stęp. Pan także edzieli mi już kilku lek-
cyj, które dobrze pamiętam.

— Niech tak będzie. Lecz czegoż chce
pan ode mnie?

— Chcę zobaczyć moją żonę Sylwję.
Czy ona jest tu na gorze?

— Tak.

— Sama?

— Sama, albo w towarzystwie służ-
cych.

— Doskonale. Pójdę tam za chwile,
przedtem jednak chcę panu powiedzieć, że
my oboje i moi trzej towarzysze musimy
bezwzględnie opuścić Gorgonę i dostać się
na Stęllę. Aby tego dokonać, zabieramy
pana ze sobą.

— Czy być może? — rzucił Mezarek
drwiąco.

— Zobaczy pan. Uprzedzam też, że
przetrzębam pana kilka dni na Stelli. Niech
pan będzie spokojny, potrwa to niedługo.
Gdy opamięta Gorgonę, zamienię ją znowu
w pływającą wyspę i odeślę na morze Pół-
nocne. Wróci pan na nią samolotem.

— Ach, tak?

(c. d. n.)

Echa ze stolicy.

Życie Warszawy w kilku wierszach.

Z polecenia prezydenta miasta wydział opieki społecznej i szpitalnictwa rozpoczął od 1-go maja wydawanie książeczek rachunkowych służbie domowej. Pracodawcy i służba domowa winni zwracać się od tej daty do biura pośrednictwa pracy w celu zaopatrzenia się w książeczki. Osoby, które w jednym miejscu zatrudnione będą powyżej 10 lat, będą otrzymywały nagrody pieniężne, oraz będą miały pierwszeństwo przy przyjmowaniu do schroniska dla służby domowej na Nowym Mieście.

Jeszcze w ciągu bieżącego miesiąca magistrat przystąpi do szczegółowego rozpatrzenia oferty francuskiego konsorcjum finansowego, ubiegającego się o koncesję na budowę i eksploatację żelaznicy centralnej w Warszawie. Francuzi po dejmują się całkowicie na swój rachunek finansować budowę na terenie, dostarczoną przez miasto na żeraniu. Prace przygotowawcze miałyby być wykonane jeszcze w tym roku. Całość budowy trwałaby lat kilka i zamykalaby się w granicach 40 milionów złotych. Najważniejszą sprawą w zamierzonych rokowaniach jest okres trwania koncesji. Po wygaśnięciu koncesji żelaznica centralna przejdzie na własność miasta.

Komisja do spraw regulacji i zabudowy miasta, działając na prawach magistratu, postanowiła wystąpić do rady miejskiej o zatwierdzenie planu przebiegu ulicy w przedłużeniu ul. Czackiego, od ulicy Traugutta do pl. Józ. Piłsudskiego przez teren, należący do skarbu państwa oraz Czetwertyńskich, Kronenbergów i Raczynskich. Nowa ulica projektowana jest w szerokości 17 metrów, będzie miała zabudowanie zwarte, wyjazd na pl. J. Piłsudskiego urządzony będzie w postaci krótkiego przejazdu pod nowym frontowym gmachem, w celu utrzymania sylwetki architektonicznej placu. Realizacja tego projektu będzie się odbywała stopniowo, w miarę parcelacji i zabudowania gruntów, przylegających do tej ulicy.

Na repertuar teatru Nowego weszła nowa sztuka cenionego pisarza dramatycznego Jana Adolfa Hertza, dobrze znanego publiczności warszawskiej z całego szeregu wystawionych u nas z wielkim powodzeniem sztuk, jak: „Kasza Józef Potniewski”, „Na sprzedaż”, „Młody las” i innych. Nowa sztuka J. A. Hertza nosi tytuł „Pod falami”. Obsadę tworzą pp. Marja Dułęba, Marja Gorczyńska, Aldona Jasińska, Alina Halska, Łukowska, Wiesław Gawlikowski, Antoni Różycki i Wiktor Biegański, który zarazem sztukę wyreżyserował. Nowe dekoracje pomyślił prof. Wincenty Drabik.

W siedzibie Ligi morskiej i kolonjalnej, komandor dypl. Stefan Frankowski wygłosił referat pod tyt. „Morze Bałtyckie — czynnik rozwoju ekonomicznego i niezależności politycznej”.

W dniach 30 i 31 maja odbędzie się w Warszawie kongres komunikacji autobusowej.

Dr. HELLER powrócił

Choroby skórne i weneryczne.
Ul. NAWROT Nr. 2. Tel. 179-89.
Przyjmie do 10 rano i 4 — 8 wiecz.
W niedziele 11 — 2 po poł. Panie 4 — 5.
Dla nierazmożnych CENY LECZNIC.

M. COMERT.

Na drugim planie.

Na pierwszym planie dramatu znajdują się dwie „gwiazdy” świata artystycznego, których fotografie znane są wszystkim: on i ona... on — ofiara, ona — jego zabójczyni.

On — człowiek lat czterdziestu, solidnie zakorzeniony w życiu, czynny, śmiały, silny, dzięki swej optymistycznej energii, ironicznej pogodzie ducha, stanowiącej jedną ze zdobyczy powodzenia.

Ona — młoda dziewczyna, a raczej młoda osoba, której źle poinformowani ludzie pragną zażegnać... Wysoka, jasnowłosa, delikatna, w ten prześliczny sposób, właściwy młodym istotom, które jeszcze nie rozkwitły zupełnie, zdawało się jej, że zostanie królową i panią z chwilą, gdy zdobędzie kochanka w tym poważnym panu, dwa razy starszym od niej.

Pomimo to, gdy odsłoniła mu swoje plany własnego życia, przedewszystkiem udawała, że ich nie rozumie, a w końcu oświadczyła, że nie jest wolny, ponieważ od lat dziesięciu żyje z inną kobietą — kobietą, której wprawdzie już nie kocha ro-

Lekkomyślny kanonier zranił ciężko kolegę.

Ze Lwowa donoszą: Wczoraj około godz. 7.30 wieczorem u wylotu ul. Na Błonie i Gródeckiej stało i gawędziło dwóch kanonierów z VI dyw. artylerji przeciwlotniczej Wawrzyniec Zajackowski i Kazimierz Furekiewicz. W czasie pogawędki towarzyskiej Zajackowski wydobyl z kieszeni rewolwer i pokazał go swemu towarzyszowi Furekiewiczowi, który rewolwer do ręki, a nie umiając się z nim obchodzić, zarepował tak, że kula znalazła się w łufie, poczem pociągnął za cyngiel.

Padł strzał.

KRATKICZKI.

GARDEROBA NA KRZEŚLE.

Wizyta sąsiada.

Rozumiem doskonale, dlaczego na zachodzie rozpowszechnia się coraz bardziej dążenie do budowania małych, jednokondyminnych domków. Oto chodzi tym mądrym ludziom, by nie mieć sąsiadów. Przyjemnie jest ostatecznie mieć sąsiada, od którego można pożyczyć zawsze w potrzebie parę złotych, garnek, czy krzesło dla gości, ale straszny jest sąsiad, który sam chce to wszystko pożyczyć, który co pół godziny przysyła służącą po trochę masła, to po szklankę mleka, po chleb, po kaszę, po rondel i t. d.

Sąsiadka zawsze uważa za swój święty obowiązek donieść każdej żonie, że ich mężowie wrócili napewno później do domu, niż się „opowiedzieli” własnej żonie, bo właśnie jej, sąsiadki, zegarek idzie dokładnie, a zegarek jego, tego męża, spóźnia się o godzinę, że ona, sąsiadka, wie, gdyż mówiła jej o tem ciotka szwagra jej kuzyna, że on, ten mąż, był dwa tygodnie temu w kinie, z jakąś wysoką brunetką, o czem z pewnością ona, żona, jeszcze nie wie.

Sąsiadka zawsze ma coś pilnego i niesłychanie ciekawego do opowiedzenia cudzej żonie i jej własny mąż zawsze jest ten solidniejszy, lepszy i czulszy. Jej meble są zawsze ładniejsze i lepsze niż meble jej sąsiadki. Jej radio gra ładniej jej karty nie lepią się, jej służąca jest idealna, chociaż służy jej zepsuta służąca sąsiadki, jej sukienka jest uszyta u lepszej i droższej krawcowej, jej pantofle mają ładniejszy fason.

Zadna na świecie sąsiadka nie może spokojnie zasnąć, jeśli w ciągu dnia nie zrobiła przynajmniej trzech plotek i nie pokłóciła się z sobą, przynajmniej dwóch małżeństw.

Każdy sąsiad z pogardą patrzy na pozostałych sąsiadów, że siedzą tak mocno pod pantoflem swych żon, podczas gdy on sam może przyjść do kogoś kiedy chce i żona mu nie powie. On płaci komornikowi zawsze punktualnie i żyje z gospodarzem w przyjaźni a dozorca tylko jego kłania się i mówi zawsze: dzieńdobry.

Pozatem sąsiadki bywają niebezpieczne jeszcze z innego powodu, jak się o tem każdy za chwilę łatwo będzie mógł przekonać.

SĄSIAD.

W dniu 17 lipca 1930 roku do mieszkania Wojciecha Szymborskiego, zamieszkałego przy ulicy Zakątnej 78 przybył jego sąsiad, Kazimierz Dubelak. Szymborski nie był zbyt zadowolony z tej wizyty, jako jednak człowiek dobrze wychowany zrobił przyjemny wyraz twarzy i zaczął mówić o pogodzie. Po sąsiedzkiej pogawędce opuścili razem mieszkanie Szymborskiego. Traf chciał, że Szymborski już na schodach stwierdził brak papierosów i wrócił po nie do mieszkania. Tu stwier-

racem uczuciem, której jednak nie chce robić przykrości i ranić.

Dumna młoda istota oburzyła się:

— Jako? A więc chcesz młodzie

moją poświęcić tej starej kobiecie?

Przyjrzał się surowo tej młodziutkiej dziewczynie, nie mającej jeszcze lat dwudziestu, która ośmieliła się bezkrytycznie nazwać starą — kobietą jednego z nim wieku. Odrzekł jej sucho:

— Ani ciebie poświęcam, ani cię krzyw

dę... nigdy nie było pomiędzy nami mowy o małżeństwie, ani o czemkolwiek podobnem... Powtarzam ci raz jeszcze, że nie jestem wolny, a jeżeli sytuacja, na jaką się zgodziłaś pierwotnie, przestała ci odpowiadać, zerw — ale z tobą.

— Strzeż się... Nie wiesz wcale, do

czego jestem zdolna... Mam brownling i jeżeli mnie porzucisz...

Uśmiechnął się z wyższością mężczyzny, który ma szczęście u kobiet i umiejętność panowania nad sytuacją.

— Nie porzucam ciebie... pozwałam ci

tylko poprosić porzucić mnie... To zmieniła postać rzeczy... Chodź o odcienie...

— Nic sobie nie robię z odcieni... oburza mnie głównie, że wolisz inną kobietę

ode mnie — starą kobietę, której nie kochasz więcej, jak sam przynajmniej...

A

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Kula ugodziła Zajackowskiego w brzuch.

Odgłos strzału wywołał na miejscu zbiegowisko i w pierwszej chwili sądzono, że Furekiewicz dokonał zamachu morderczego na osobie swego towarzysza. Obecni w pobliżu posterunkowi pełniący służbę na t. zw. Kopytkowem przenieśli ciężko rannego kanoniera Zajackowskiego do pobliskiej restauracji.

Kanoniera Furekiewicza aż do całkowitego wyjaśnienia sprawy żandarmerja zatrzymała w areszcie sądu garnizonowego.

Jestem ministrem wojny

Mordercy księdza Robowskiego przed sądem.

Z Poznania donoszą:

Mordercy s. p. ks. dziekana Ludwika Robowskiego z Sadek, Fel. Ptak, elektro-technik z zawodu i Józef Stolz, obaj z Bydgoszczy, stanęli przed sądem apelacyjnym w Poznaniu.

Na salę rozpraw wprowadzono pod silną eskortą policyjną skutych w kajdany podsądnych, a przez cały czas przewodu pilnują ich uzbrojeni posterunkowi.

Trybunał przystępuje do badania oskarżonych, zaczynając od Ptaka.

— Jak się oskarżony nazywa? — pyta przewodniczący.

— Jestem ministrem wojny — odpowiada Ptak, typiąc białkami.

— Ile oskarżony ma lat? —

— Od 15 lat już nie żyje, — oświadcza Ptak i na inne pytania nie odpowiada.

Obrońca po stwierdzeniu przesłania Stolzowi wnosi o zbadanie

stanu umysłowego Ptaka.

Prokurator nie sprzeciwił się temu wnioskowi, wobec czego sąd po naradzie uchwalił zaważać psychiatrów prof. dr. Borowieckiego i dr. Łagunę, którzy przeprowadzą ekspertyzę.

W dalszym ciągu trybunał przystępuje do odczytania obszernego aktu oskarżenia. Na wstępie mówi akt, o wrażeniu, jakie wywarła na mieszkańcach Sadek w powiecie wyrzyńskim wieść o morder-

stwie, którego ofiarą padł p. ks. dziekan Robowski z Sadek. W nocy na 31 stycznia na p. ks. dziekana Robowskiego w czasie swego czasu obywatela „Echo”. Rano na pokrywawionej leżał bez życia ks. proboszcz z r. ranami postrzałowymi w okolicy klatki piersiowej, brzucha i ud. Szłyby były postrzały, sprząwane. Wszystkie wskazywały na dokonano napadu rabunkowego, czem bandyci niezawodnie b. mieni ze stosunkami lokalnymi.

Podczas dochodu ustalono, że den z nich, Ptak, wszedł do pokoju po wybiściu szyby w oknie.

Skradając się przez pokój, trzymając jedną rękę nabity brzoń, a w drugiej elektryczną lampkę. Gdy wszedł do pokoju, ks. proboszcz już nie spał, a przysiadł na krześle.

Następnie zbrodniarz wycofał się do ogrodu i czekał na straż Józef Stolz. Obaj przez pola, podzielił się łupem i wsiadł do pociągu i odjechał.

Władze śledcze niebawem trop i sprawców mordu ujęto.

znaleziono brzoń.

z którego zastrzelił ks. Robowski.

W czasie dalszej rewizji wykryto w wytrychy, łomy oraz inne narzędzia do włamań. Poza tem w wielkie ilości złotych monet, a także zegarki, obrączki i t. p.

Początkowo sprawcy morderstwa powiedzieli prawdę, potem jednak, bez drugoczęści dowodów, zaczęli się wycofywać.

ni s. p. notoryczni bandyci, z całego szeregu zbrojnych napadów przednio już wtargnęli oni na ks. kan. Łoskiego w Sierakowie, Pomorzu, Skępowlu sznurami kneblowali mu usta, poczem większą ilość pieniędzy, terozwiska, skradzionych w Sierakowie, walego włamania dokonali w Hofman w Bydgoszczy, a potem na sumieniu wiele podobnych w okolicy.

Po odczytaniu aktu oskarżenia dokumentów i przesłuchaniu świadków — sąd postanowił sprawę i Ptaka oddać pod obróbkę lekarzy-psychiatrów.

Przemysł w luksusowym samochodzie.

Konfiskata jedwabów i platów.

Z Katowic donoszą:

Straż graniczna zlikwidowała w Katowicach szajkę przemysłową, jącą się z pięciu osób, a stojącą na czele z firmą Weichman w Katowicach.

Szajka ta trudniła się przemyłem do Polski towarów zakup

